

גליון שבועי באור רביה"ק מברסלב זי"ע א'
נלקטו מתוך שיעורים שנמסרו בקו "צענטראל ברסלב"

טעמי הרה"ק

נכתב ע"י השומע בדרך שיחה ושיגרא לשינא באחריות הכותב בלבד

הרה"ק ר' יהודה דייטש שליט"א הציפייה לביהמ"ק באור הצדיקים

השי"ת נתן לנו את הימים האלו להתגעגע לגאולה ולמשיח. הישמח משה היה מהמצפים לגאולה באופן נורא מאוד, וכל לילה היה שם ליד מיטתו את המקל ובגדי שבת שלו, ולא הסיח דעת ממושיח. עד כדי כך שאמר לנכדו הייטב לב ששאל אותו, למה הוא עסוק כל הזמן באבילות על החורבן ובציפייה לגאולה. ואמר לו הישמח משה, שהוא לבד היה בחורבן וזכור את זה ואינו דומה שמיעה לראיה.

ומובא בהקדמה ליואל משה, שהעיד הישמח משה על עצמו שראה את החורבן. עד כדי כך שצדיקים אמרו עליו שהיה הנשמה של ירמיה הנביא. וכן איתא מהרה"ק מטאהש שמביא בשם הקאמארנער, שהיה נשמה של ירמיה הנביא. ועם כל זאת קוראים לספרו הק' ישמח משה, לא קינת משה או אבל משה ולא משהו שמזכיר את זה אלא ישמח. ישמח זה אותיות משיח וכן איתא בבעל הטורים פרשת פנחס ובשל"ה הקדוש, היינו שמושיח מביא שמחה.

עם שמחה אפשר להביא את הגאולה. בתורה י"ח"ב הרבי אומר, "כי בשמחה תצאו" - ע"י שמחה אפשר לצאת מהגלות ולהיות בן חורין. ידוע המעשה כשהישמח משה נסע לרבי מלובלין, אז חשב בדרך למה החסידים תמיד שמחים, וכי אינם חושבים על החורבן? וכשהגיע לרבי מלובלין שראה שאלתו ברוה"ק, ואמר לו, אתה סבור שאנו לא מתאבלים על ביהמ"ק? בלילה כשאף אחד לא רואה, בוכים על ביהמ"ק, אבלו בליבו וצהלתו בפניו.

"קומי רוני בלילה" הלשון זה רינה ושמחה. הפשט שעצם הדבר שאני יודע שיש לי משהו שאני מתגעגע לזה, יש ביהמ"ק שאני מתגעגע לזה זה לבד מביא שמחה. ומביא הישמח משה, שיש נקודה של "רני עקרה לא ילדה", אפילו שעדיין עקרה היא שמחה, שיש למה לצפות יש לי דבר שאני כל כך מקושר לזה.

אדם שבוכה כשנופל השער של הדולר, סימן שיש לו הרבה דולרים וזה כואב לו. מי שאין לו דולרים, לא כואב לו שיריד הדולר. זה שאני בוכה על ביהמ"ק, סימן שזה שלי. אני בוכה על ביהמ"ק שלי, יש לי את השי"ת, אני מחכה ומתגעגע לגאולה. אומר הישמח משה, זה מביא לי את השמחה הכי גדולה, זה לא אבילות שמביא אותי לעצבות, רק להיפך, זה בחינת "ישמח משה" - זה מביא אותי לשמחה הכי גדולה, וע"י השמחה גיעה הגאולה.

אדם שמחזק עצמו בשמחה, על ידי זה מביא בפועל את הגאולה. וכך מובא בליקוטי הלכות (נטילת ידיים הלכה ו) כל אחד כמה שממשיך על עצמו התחזקות רצון ושמחה ולא עווב את הרצון בגלות, ככה ימשיך על עצמו אור עוה"ב כל התענוגים והשעשועים.

וזה לא רק לגבי הגאולה, רק כל דבר בעבודת השם. כשרוצים את השי"ת לכאורה מגיע כזה "צובראנקייט" [-שברון לב] "מה יהיה איתי, אני לא מגיע לכלום", אבל בדיוק הפוך, יש לשון של רבינו יונה, שהיראה והשמחה הולך ביחד. התולדות מסביר שאני כ"כ מתגעגע להשי"ת ואני שמח עם זה. והישמח משה מביא בפרשת בראשית, החילוק בין התשוקה להשי"ת לתשוקה גשמית, שכל תשוקה בעולם, כל זמן שאין לאדם את זה הוא שבור לגמרי, וכמה שהתשוקה יותר גדולה הוא יותר שבור שאין לו את זה.

לעומת זאת, באהבת השם, בדביקות, בתשוקה להשי"ת, זה הפוך. כל מה שאני רוצה את זה, אני נהיה יותר שמח. ועם זה אומר פשט בפסוק "מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים", כל כך יפה ונעים האהבה, שהאהבה לבד זה תענוגים, כי בדרך כלל כשיש לאדם אהבה למשהו והוא חולת אהבה זה עושה אותו חולה, כי לא מכיל את זה שרוצה ואין לו, אבל באהבת השם - האהבה לבד זה התענוגים.

וכן מובא מהישמח משה, צדיקים במיתתן קרוים חיים, שזה שאדם מת מרוב תשוקה להשי"ת הפשט שהחיות נעתק ממנו מרוב אהבה וגעגועים זה מחיה ונותן חיות. וזה הפשט, צדיקים במיתתן קרוים חיים, זה נקרא לחיות. ואין זוכים לכזה תשוקה להשי"ת? אומר הישמח משה בפרשת כי תבא, ע"י התבודדות להתבודד בינו לבין קונו. כי בעצם השי"ת שוכן אצל כל יהודי, ולפעמים יש מסך המכדיל שזה מתנה מהשי"ת שיהיה ירידה לצורך עליה, אבל כדי לעורר עליה חדשה צריך התבודדות, לעמוד לפני השי"ת ולומר "אייבערשטער, הלב שלי בוער אליך להיות דבוק בך".

ואז כשיתבודד יבער בו אש השי"ת יותר ויותר, ומתגלה שכל הבעיות והקשיים והצרות הכל היה דביקות ותענוגים, ויגיע לו דביקות ושמחה ע"י כל מה שעבר עליו. השי"ת יעזור שנוכה לשבת לפני השי"ת, לעורר את האהבה להשי"ת, לחזק את התשוקה והגעגועים לגאולה ולמשיח, ולזכות ל"כי בשמחה תצאו" להתחזק עם מוראדיגע שמחה לשמוח שיש לנו כזה תשוקה [ויחד עם זאת להתאבל על ביהמ"ק] ולזכות לבנין ביהמ"ק במהרה בימינו.

הרה"ק ר' אשר זעליג מרגליות שליט"א

החן והיופי של הצדיק האמת זה אור הגאולה

אשרינו שיש לנו רבי שנותן לנו דעת תקווה ונחמה, דרך לחיות עם השי"ת ולחיות חיים טובים. על כל זמן ויום טוב, יש תורה מהרבי, וכשיש אותיות ויודעים את האמת, את הפנימיות שבדבר, אפשר להתפלל על זה ולחיות עם זה. אותו דבר בזמן הזה שמתאבלים על החורבן, יש תורה ס"ז תנינא, שהרבי אמר בשבת בראשית מתי שהרה"ק מבראדיטשוב הסתלק, והרבי דיבר הספד על סילוק הצדיק, והרבי ראה ברוה"ק שהסתלק, והרבי אמר שהעבודה של אבילות על ביהמ"ק זה על הענין של החן והיופי של הצדיק אמת.

הרבי אומר, שהצדיק זה יופי, "ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה". וגם ביהמ"ק היה יפה, "יפה נוף ממוש כל הארץ". היופי נקרא שיש חן ופאר, שאידישע קינדער אוהבים את זה, נמשכים לזה ורוצים להיכלל בזה ולהידבק בזה, וכשהיופי הזה מתגלה בעולם יש לעולם 'ראש בית'. יש בעולם 'ווארימע פלאץ' שכל נשמה יכולה להיכנס לזה, לשליחות שלה, לתיקון שלה, לחיזוק שצריכה, והכל תלוי כשנתגלה החן והפאר של הצדיק האמת.

וחלילה הפוך, כשיש העלמה נעלם החן והיופי, הכל נראה מבוזז ומבוזבז. הנשמות מתגלגלות בראש כל חצוצה. לא צריכים היום פשטים מה זה נקרא "תשתפכנה אבני קודש בראש כל חצוצה", נעבעך, נשמה שחיה בחיצוניות במאורי אש, המח שרוף, העינים מסתכלים במה שאסור. וכן המחשבה, כל דבר שמסתכל רואה רק את החורבן של זה, את הגשמיות של זה, את החיצוניות של זה, אין לו טעם בחיים.

משא"כ כשאדם זוכה שנתגלה אצלו היופי של הצדיק האמת, הווארימקייט הלעכטיגקייט המתקנות והטוב, או כשהוא רואה יהודי - הוא רואה מסירות נפש, הוא רואה מזבח שמעלה נחת רוח להשי"ת כל רגע. כשרואה ביהמ"ד או בית יהודי - הוא רואה איך שכולו נחת רוח להשי"ת שעשועים והתפארות, מי נותן לנו את העיניים האלה, הכל תלוי בראש בית.

הרבי אומר, שביהמ"ק נקרא עיניים "מחמד עיניים", וגם הצדיק זה "עיני העדה", והעיניים שלנו נפתחים כשפתוח אצלינו החן והפאר של הצדיק האמת. והעבודה זה להתאבל על ההעלמה שיש על הצדיק - זה העבודה של הימים האלה. ב"ה בכלליות רואים מוראדיגע ישועה בדבר הזה. לפני שבעים שנה בקושי היה ברסלב'ער חסידים, והיום בליעה"ר כן ירבו, יהודים שיוודעים מהרבי, שלומדים את הספרים, ששומעים ושרים ניגונים על דיבורי הרבי, כל אחד מדבר מנקודה טובה ומלדבר להשי"ת וכו' וכו'.

אבל עדיין יש העלמה, יש כמה בחינות בהעלמה. עדיין הכבוד של הרבי, זה לא כמו מקומות אחרים, אפילו שיש מוסדות ובתי מדרשים, יש מה לבכות על ההעלמה של אור הצדיק. הרבי כבר בחייו כשבתו הייתה כלה אצל אחד מצדיקי הדור. והיה עוד כלה אצל הצדיק וקנו לה יותר יקר, ובכחה לרבי למה לה קנו פחות, והרבי אמר ככה זה אצלינו. הפשט שהרבי אומר לכתחילה שהדרך שלו זה בהעלמה, וכשמתאבלים על זה, אז זוכה ורואה בשמחתה בביאת משיח צדקינו בקרוב.

הרה"ח ר' יחיאל יהושע פרישמן שליט"א

העבודה בתיקון חצות

תיקון חצות. צריך להבין שכשמדברים עם חבר, לא כל פעם החבר רוצה פתרון, הוא בסך הכל רוצה להוציא מהלב לדבר מה שמונח על לבו, הוא רוצה להרגיש שמבינים אותו, וזה אומר שנמצאים אתו. הזמן של תשעת הימים, זמן של אבילות, זה זמן קשה ולא כל כך ברור מה צריך לעשות, מה העבודה ומה אפשר לזכות בימים האלה.

הרבה פעמים מחפשים דרכים לברוח מזה, אבל כשמבינים מה קורה פה אפשר לזכות למורא'דיגע קרבה להשי"ת. לגבי נשים שיש להם תשעה קבין דיבור, בדרך כלל רוב הדיבור הם לא רוצים כלום, רק רוצים שיקשיבו להם ויבינו אותם. השכינה זה המלכות, והרבי אומר, שלפי הדיבור של הנשים אפשר לדעת מעמד השכינה. השכינה אומרת אני בצער, מגיע יהודי "עלה נעלה" בא נבנה את ביהמ"ק, אבל זה לא הנקודה, כי א"א לבנות ביהמ"ק בלי חיבור, בלי יחוד קוב"ה ושכינתיה א"א לבנות כלום.

דבר ראשון השכינה אומרת ליהודי תבין אותי, זה דבר ראשון. תהיה איתי, תהיה נוכח. כשיהודי יושב על הרצפה בתיקון חצות עם דיני אבילות כמה שיכול, וכן מדבר על הגלות שלו, על מה שעובר עליו, אז השכינה אומרת "אתה איתי, אתה מבין אותי, וממילא אם אתה איתי אתה יכול להוציא אותי מפה".

יש לשון מהכרם שלמה ורבי נתן גם מדבר מזה, שעפ"י פנימיות כל יום זה סדר חדש, שמתחיל בתיקון חצות ואח"כ לימוד התורה, ואח"כ התפילין, והכל זה ע"י תיקון חצות. וכל הדביקות החיבור והמוחין שיש לאדם להכיר את השם, זה נעשה ע"י שיהודי אומר תיקון חצות שמשותף בצער השכינה ואז מעלה את השכינה ואז נהיה מוחין דעת וחיבור.

ואומר, שאדם שלא אומר חצות, זה שהוא יכול להניח תפילין זה רק מצד ערבות לכלל ישראל לכן יכול להניח את התפילין. עכ"פ רואים פה כמה שזה משפיע שחצות זה ההכנה לתפילין, וכן כל החיבור להשי"ת בימים הנוראים ראש השנה ויום כיפור, הכל נעשה ע"י תיקון חצות של עכשיו ע"י שאני משתתף בצער השכינה. רק להבין ולהשתתף עם השכינה, ואז אפשר להעלות את השכינה.

הרה"ח ר' אברהם יצחק קלצקי שליט"א

האמת של הבריאה זה החיזוק של הצדיקים

העניין של התחזקות, שהרבי כ"כ רצה שאדם יהיה חזק בעצמו ולא להיכנס למחשבות ששוכרים ומחלישים, והרבה שואלים, אני לומד את הספרים של הרבי ואני מבין שיש פה מורא'דיגע אמת, לחשוב מהכבוד של השי"ת, לחשוב מהנחת רוח להשי"ת, אבל בסוף אני אדם גשמי, כן מענין אותי כבוד שלי והצלחות שלי, איך זה עובד.

העולם הפכו את רביז"ל למבין בנפש, כמו מטפל רגשי, פסיכולוג וכדומה, וכל העולם הטיפולי מוציאים עצות מספרי רביז"ל איך להסתכל על הדברים טובים שבי, לא להתמקד ברע, להיות רק בהודאה וכו', כאילו הרבי היה מטפל. זה הטעות הכי גדולה שיש, וזה כאילו לקחת את הרבי ולגשם אותו. הרי מדברים מצדיקים. צדיקים לא רצו להיות מטפלים. וודאי שהם יכלו לרפאות אנשים, אבל זה לא הנושא, זה ענין אחר. כשאומרים רביז"ל 'רופא הנפשות' הכוונה שמרפא את הנפש האלוקית והרוחנית להתקרב לה' יחד עם הנפש הבהמית, שאז כמוהו ממילא גם נעשה רפואה לחלק הבהמי של הנפש, אבל ח"ו לתלות ברביז"ל שבא להיות רופא נפשות הבהמית.

הצדיקים מדברים את הסוד האמיתי של הבריאה. הסימן שאפשר להבחין בין מטפל לצדיק הוא, כי דיבורים של צדיק א"א לומר לגוי, משא"כ אצל מטפל הוא יכול לומר גם לגוי תסתכל בטוב ואל תתמקד ברע [ואין הכוונה לשלול מטפלים, אלא להבין מה זה צדיק]. הרבי מדבר דיבורים של חיזוק ורק יהודי יכול להתחזק מזה. שנתחיל להבין מה זה יהודי, להיות שמח עם היידישקייט, לחשוב מהכבוד של השי"ת, שהשי"ת אוהב אותנו. זה דבר אחר, זה מחשבות אמיתיות, שזה הסוד של הבריאה. הרבי אומר לנו: טייערע אידן, בואו אני אספר לכם את האמת של הבריאה, מה פועל בשמים כל מעשה, כמה אהבה יש להשי"ת לכל יהודי.

נחזור לקושיא, איך זה עובד? אני מנסה להתחזק וזה לא עובד. לפעמים כשאני לומד זה נותן לי כזה ברען, אבל איך חיים עם זה? אחד מהיסודות זה שהצדיקים רצו לתקן את הבריאה כמו משיח, משיח יגיע ויגלה בעולם מה הולך למעלה, והרבי מגלה לנו בתורות שלו מה הולך למעלה. כשמדברים את הדיבורים של הרבי, זה לא איזה ידיעה שאני צריך לדעת, יש לי נקודות טובות וצריך לדעת את זה, זה לא דבר שצריך לדעת, אלא כביכול השי"ת הוא החתן ואנו מחכים שהשי"ת יבא אלינו ויאמר לנו: אני אוהב אתכם, אני מסתכל על הטוב שבכם, אהבתי אתכם. צריך לשמוע את זה מהשי"ת לבד, לא מספיק שאני לומד את זה בספר ואני יודע, אלא אני מחכה שהשי"ת יגלה לי את זה.

במילים אחרות, אם פעם היה לי איזה רגע הרגשה שהשי"ת אוהב אותי וזה האיר לי, זה הארה שהשי"ת התגלה אלי והאיר לי שהוא אוהב אותי. השי"ת כל הזמן אוהב את עם ישראל ומדבר אלינו כל הזמן, הוא מאיר לנו כל הזמן אהבה, רק לא מרגישים את זה כי לא עושים כלים להבין את זה.

השי"ת כל הזמן מדבר אלינו דיבורים שנותנים חיות גדולה מאוד, רק צריך לעשות כלים לשמוע ולהרגיש את זה ולחיות עם זה. ולזה צריך כלי. לכן צריך צדיקים, הצדיקים מדברים אלינו, והכלי נעשה ע"י שיהודי לומד מספרי הצדיקים, ואח"כ מדברים מזה בשיחת חברים את העצות של הצדיק ומנסים להבין את זה ומתפללים לקבל את האור ולחיות עם זה.

וזה לא אמור ישר להאיר בלב כשמבינים את זה, אלא כשיש לאדם כלי אז כשהשי"ת יתן הרגשה זה יאיר ויהיה לזה איפה להאיר. ולכן אחרי שמדברים עם חברים זה עדיין לא מדבר ללב, רק אני יודע שזה האמת, עכשיו צריך להתפלל על זה לבקש מהשי"ת: "רבש"ע תאיר לי דיבורים טובים ואמיתיים, תן לי להבין ותאיר לי שאתה אוהב אותי ומסתכל על הטוב שבי שאני יהיה שמח שאני יהודי".

וכשמתכוננים לזה פתאום השי"ת מאיר את זה בראש, ואז פתאום האדם מאיר לו: "וואו, באמת השי"ת אוהב אותי, באמת מעניין אותי הכבוד של השי"ת והשי"ת מסתכל על הטוב שבי". זה נקרא שהשי"ת האיר לי, החלק שלי זה להיות מוכן לזה להכין כלי וללמוד את העצות, לחשוב מזה ולהתפלל על זה.

ככה רבי נתן מסביר (ליקוטי הלכות סוף תפילת מנחה ז'), "תנו עוז לאלוקים", שיהודי נותן עוז להשי"ת, ואז כתוב "א-ל ישראל הוא נותן עוז ותעצומות לעם", היינו כשאדם מנסה להתחזק להכניס אמונה לראש, כביכול הוא נותן חיות להשי"ת, כי כשהמקבל רוצה לקבל ועושה פעולה להראות את זה, זה נותן כח למשפיע. ואחרי שיהודי נותן להשי"ת עוז, על ידי שלומד את העצות של הצדיקים ומדבר על זה בשיחת חברים ומתפלל על זה, אז א-ל ישראל הוא נותן עוז ותעצומות לעם, שמאיר לאדם ההארה שאדם מתחיל לתפוס ולהרגיש איך שהשי"ת איתו.

קאנאדע

450-499-4466

ארה"ב

605-313-1616

ארה"ק

073-388-3995

בעלגיע

0480-20-17-18

ענגלאנד

0333-070-6544

נייעס • שיעורים • סיפורי התקרבות
אינטערוויוס • שו"ת • ניגונים

